

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 5. 2020, č. j. X, se odmítá a věc se postupuje Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, k vyřízení odvolání.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobci podle § 87f odst. 3 písm. e) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU a dle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V závěru napadeného rozhodnutí byl žalobce žalovaným poučen o nemožnosti podat proti napadenému rozhodnutí odvolání a naopak o možnosti podat správní žalobu ke krajskému soudu.
2. Podle § 170a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zřizuje se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“). Komise je organizační součástí ministerstva, které zajišťuje její činnost. Komise je nadřízeným správním orgánem ministerstva ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni a v dalších případech

stanovených zákonem.

3. Podle § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze proti rozhodnutí ministerstva podat odvolání ke komisi.
4. Podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 176/2019 Sb., rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 větě druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 větě druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 větě druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), § 56 odst. 1 písm. g), jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f), nabývá právní moci jeho oznámením.
5. Podle § 5 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.
6. Podle § 46 odst. 5 s. ř. s., podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.
7. Žalovaný při poučování žalobce o nepřipustnosti odvolání proti napadenému rozhodnutí vycházel z textu ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení po novelizaci zákonem č. 176/2019 Sb. hovoří mj. v případě rozhodnutí vydaného z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců o nabytí právní moci rozhodnutí již jeho oznámením. Takovouto úpravou však dle krajského soudu není možnost podání odvolání proti řešenému rozhodnutí žalovaného vyloučena, když jí není vyloučena aplikace § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že odvolání tradičně směřuje proti nepravomocným rozhodnutím, opačný přístup však vyloučen není (srov. § 86 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Rovněž systematický výklad zákona o pobytu cizinců vede soud k závěru, že chtěl-li zákonodárce v případě konkrétních řízení vyloučit přípustnost odvolání, učinil tak výslovnou formulací, k níž v daném případě nepřistoupil.
8. Nejvyšší správní soud se nyní řešenou problematikou přípustnosti odvolání ve věcech uvedených v novelou zakotveném § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců aktuálně zabýval v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21, jímž zamítl kasační stížnost směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby krajským soudem v obdobné věci. V tomto rozsudku je mj. uvedeno, že „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že ze samotného textu novelizovaného § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců*

nelze vyloučení odvolání dovodit. Úvahy vycházející z právní teorie, že rozhodnutí v právní moci nelze napadat řádným opravným prostředkem (formální aspekt právní moci), na které stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, jsou sice obecně platné, avšak nemohou překonat situaci nastolenou zvláštní právní úpravou, k níž došlo neuváženým zásahem zákonodárce do zákona o pobytu cizinců a která s ohledem na znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve svých důsledcích znamená připuštění odvolání i proti těmto pravomocným rozhodnutím. Úvahám stěžovatele, že novela sice nevyloučila právo na odvolání výslovně, ale fakticky ano, nelze přitakat, neboť právo na odvolání opírající se o výslovné znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže být popřeno textem § 168 odst. 3 zákona, jehož znění o odvolání vůbec nepojednává.“

9. Krajský soud proto i s odkazem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uzavírá, že v řešené věci není podání odvolání proti napadenému rozhodnutí vydanému v prvním stupni vyloučeno, přičemž s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví zakotvený v § 5 s. ř. s. za této situace krajskému soudu nepřisluší napadené rozhodnutí přezkoumávat. Proto soud podanou žalobu podle § 46 odst. 5 s. ř. s. odmítl a postoupil k vyřízení Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jakožto příslušnému odvolacímu orgánu.
10. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 4. září 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu